

AŞIK ALİ

Hayatta hep gülebilmek, engellerden yılmamak, pes etmemek, nefesin varlığı olduğu süre olumlu yaşayabilmek ne güzel bir duygu. Küçük şeylerle de olsa mutlu yaşamak, yüzlerden gülücükler dağıtmak, dudaklardan tatlı, büyüleyici, insanın içini ısıtan sözcükler çıkarmak ne güzel bir duygudur.

Dünyanın nimetlerine doyumsuzca saldıran insanlar, bazen küçük menfaatler, hırslar peşinde acımasızca birbirlerine saldırır. İğrenç ayak oyunları, hilelere ve kabadayılığa, yalana başvurular.

Oysa şu üç günlük dünyada hiçte gerek yok. Çünkü bizimle gidecek olan ev, araba, para, pul değil yaptığımız iyilikler, memnun ettiğimiz yoksulların duaları, acımasız istek ve emeller değil.

Bir canlıyı incitmek, kırmak onuruna zarar vermek değer mi sanki? Hayır asla değmez. Biz insanlar nasılsa maddi hırslara çoğu kez yenik düşüyoruz. Güzellikleri unutup hep kötülüklerle daha yakın çizgide yürüyoruz.

Çöpten ekmek çıkartanları, bazı vücut organlarını kayıp edenler, hastane kapılarında ve yataklarında feryat fıgan edenler, tutuk evlerinde dört duvar arasında volta atanları, çocuk esirge yurtlarında her yabancıya anne ve baba diye sarılanları, huzur evlerinde bayramlarda gözyaşı döken yaşlıları, trafik kazalarında yiten canları, depremde enkaz altında kalanları, tsunami, yangın, felaketlerini hiç düşünmüyoruz. Tam tersine lüks arabalar, lüks daireler, lüks kıyafetler, lüks yatlar, lüks uçaklar, lüks tatiller, lüks yemekler, lüks içkiler, değerli gece hayatları peşinde koşuyoruz.

Bu eğlenceli Safalara doyum olmaz. Yaşadıkça daha iyisi hep mükemmeli, bu kez bunu bulamayınca huzursuzluk, sıkıntı, stres, mutsuzluk, geçimsizlik ev kavgaları, çatışma, ayrılıklar, içiki, sigara ve sonunda iflaslar, ayrılıklar, ayrılıklardan çocukların çektiği sıkıntı ve işkenceler, bölünmüş aileler, intihara kadar giden çirkef olaylar birbiri ardından gelir. Geriye acı keder kalır.

O bir ilçenin beş on evden oluşan bir mezrasında toprak bir damda dünyaya geldi. Yoksul bir ailenin erkek çocuğu idi.

Baba geçimini ırgatlık, çiftçilik ve beslediği birkaç koyun, keçi ve inekten sağlardı. Evleri bir vadide dağ eteğinde ve bir dere yatağına yüz metre uzaklıkta ilçenin virajlı yolunu ve çam ağaçlarının yüksekten seyredildiği bir konumda.

Ali böyle bir evde büyüyüp gidiyor. Annesi onu sağlık ocaklarında ve hastanelerde kontrollü olarak doğurmuyor. Yani en ilkel şartlarda komşu kadınlarının yardımları ile bilinçsizce bu dünyaya getiriliyor.

Ali evde gülücükler saçıyor. Anne sütü ve diğer hayvanların sütünden bol miktarda içiyor. Sağlıklı ve doğal süt, ilaç değil. Hayvanlar doğal ortamda doğal besinlerle beslenerek süt üretiyor. Ayrıca evlerinde tavuk, horoz çok miktarda var. Annesi onunla mutlu, kardeşleri

mutlu. Ali hergün biraz daha büyüyor. Ama kaderin cilvesi bu ya Ali ateşli bir hastalık geçirir ve sonunda tekerlekli sandalyeye mahkum kalır.

O artık yürüyemiyor, koşamıyor, yatağına bile kendiliğinden gidemiyor, ellerini ağzına kadar götürüyor. Kaşığı, lokmayı ağzına kendi iletemiyor. Bu tür işleri anne, baba, kardeşleri ve komşuları tarafından yerine getiriliyor. Her geçen gün biraz daha büyüyüp serpilip gelişiyor. Gençliğe doğru adımlarını atıyor. Boş günlerini nasıl geçirmesi gerektiğini planlıyor. Kendini toplumsal ve aşk şiirlerine, ülke, vatan, kahramanlık şiirlerine, Türk Halk Müziğine ve saz çalmaya yönlendiriyor. Ali zeki biri babasına kendine bir bakkal dükkanı açmasını istiyor. Orada oyalanıp zaman geçirmesi gerekli, gelenlerle fikir alış verişi ve ayrıca ülke meseleleri onu yakından ilgilendiriyor. Bu işi de başarıyor. İlçe yoluna yakın bir yerde yolların kesişim yerine çatak diye bilinen yere dükkanı açtırıyor. Dükkan kalabileceği bir yeri, tekerlekli sandalyesi, tahtadan yapılmış, sağlam sandalyeler, dükkan önüne güneşten korunmak için ağaç ve dallardan yapılmış gölgelik, küçük iskemleler, baş köşede ucunda süsleme ip ile göğsüne kalp resmi yapıştırılmış bağlama sazı durmakta.

Ali şaka ve espriden anlayan, ala gözlü, kumral saçlı ince sarı bıyıklı, ak benizli kolları ve elleri, biraz zayıf parmakları, çok esnek sağa sola çok rahat bükülen güzel giyinen, her zaman ve her ortamda gülebilen, insan halini soran, hoş sohbetler eden, ülkesini ve vatanını, bayrağını çok seven, milli değerlere, gelenek ve göreneklerimize, öz benliğine ve kültürüne bağlı biri Türkiye sevdalısı. Vatanına göz dikenler olduğunda mahkum olduğu o tekerlekli sandalye ile her mücadeleye hazır.

Onun dükkanında, kırmızı şekerler, leblebiler, bisküviler, sucuk, kalem, defter, lastik ayakkabılar, bay ve bayan ayakkabılar, çay, şeker, makarna, bulundurmakta. Bu eşyalardan almak isteyenlere orada bulunalar tarafından yardım edilerek tartılır. Bu eşyalardan almak isteyenlere orada bulunanlar tarafından yardım edilerek tartılır. Para alınır veya borç defterine yazılır. O güler yüzü ile sağ ol teşekkür ederim der.

Duvar da asılı sazını ister. Sazı kucağına verilir ellerini yavaş yavaş diz üstünden hareket ettirerek önce akort yapar, sonra isteklerden türküler söylenir. Köroğlu, vatan, İç Anadolu türküleri öncelikli sırayı alır. Ayrıca kendi bestelerini söyler, Neşet Ertaş usta ve Aşık Veysel'in parçalarından zevkle söylerdi.

Zaman zaman yanında bulunanlar ona eşlik ederlerdi. Oda çok mutlu olurdu. Yorulunca birazda kağıt, iskambil oyunu oynanır. Yenilenler sucuk ve bisküvi alır, çevrede olanlara dağıtırdı. Bu arada gülücükler, şakalar, kahkahalar çevreden duyulurdu.

Ayrıca ne Amerika'nın vietnam'ı işgali patronların batan gemileri, yolsuzluklar, vurgunlar, talanlar, mafya hesaplaşmaları, yozlaşmışlıklar, gasp, rüşvet, adam kayırmalar, yalanlar, dolanlar, ayak oyunları, tepeden bakmalar, çeşitli kurumlarda yaşayan hileler bizleri hiç ilgilendirmezdi.

Hiç düşünmezdik sabah, öğle ve akşam be içip ne yiyeceğimizi, ne giyeceğimizi, ne borcu ne eğlenceyi, ne tatili nede hangi yolsuzluğu kiminle ve nasıl yapacağımızı hiç düşünmedik. Hep dostça bir arada bulunurduk. Küçük şeylerde insanı mutlu etmeye yeter. Bir çiçeğe su vermek, onu koklamak, arıya bakmak, bir şiiri okumak, ağlayan bir çocuğu sevebilmek, lükse değil elimin eriştiği bir kıyafeti alabilmek, villalar değil günlük işlevleri yerine getirebileceğim bir ev, seni gideceğin yere kazasız götüreren bir araba, on ve yirmi çift değil bir iki değişik ayakkabı, markalı değil vücudumuzu örtebilen elbiseler, bir fidan yetiştirme, ona su gübre verme, meyvesinden yeme...

Vücut organlarının tam olmasına sevinme, sağlıklı olmasına sevinebilme, akşam sağlam yatıp sabah kalkabilme.

Birine selam verebilme, günaydın, iyi günler deyip hatır sorma, tokalaşabilme.

Yoksula bir dilim ekmek verebilme. Su için ölen bir köpeğe su verme. Yere düşen kuş yavrusunu yuvasına koyabilme.

Okuluna yürüyerek ve taşıtla gidip geçen sağlıklı çocuğunu sevebilme. İşte bunlar insanı mutlu etmeye yeten şeylerdir.

İşte Aşık Ali bu küçük şeylerden nasibini aldı. Mutlu oldu. Büyük işler peşinde asla kendini yorup mutsuz olmadı. Olanı ile yetinmeyi ve kendinden geride olanları döndü ve şükür eyledi.